Pentecosta (Missa de la vigília)

Text de l'Evangeli (*Jn* 7,37-39): El darrer dia de la festa, que era el més solemne, Jesús es posà dret i exclamà: «Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: 'Del seu interior brollaran rius d'aigua viva'». Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en Ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat.

«Del seu interior brollaran rius d'aigua viva»

Mn. Joan MARTÍNEZ Porcel
(Barcelona, Espanya)

Avui contemplem Jesús en el darrer dia de la festa dels Tabernacles, quan es posà dret i cridà: «Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Escriptura: 'Del seu interior brollaran rius d'aigua viva'» (Jn 7,37-38). Es referia a l'Esperit.

La vinguda de l'Esperit és una teofania on el vent i el foc ens recorden la transcendència de Déu. Després de rebre l'Esperit, els deixebles parlen sense por. En l'Eucaristia de la vigília veiem que l'Esperit és un "riu d'aigua viva en el nostre interior", com ho fou en l'interior de Jesús; i alhora descobrim que també, en l'Església, és l'Esperit qui infon la vida veritable. Habitualment ens referim a la tasca de l'Esperit a un nivell individual, en canvi avui la paraula de Déu remarca la seva acció en la comunitat cristiana: «L'Esperit que havien de rebre els que creurien en Ell» (Jn 7,39). L'Esperit constitueix la unitat ferma i sòlida que transforma la comunitat en un sol cos, que és el mateix cos de Crist. Per altra banda, ell mateix és l'origen de la diversitat de dons i carismes que ens fan a tots i a cadascú diferents.

La unitat és signe clar de la presència de l'Esperit en les nostres comunitats. El més important de l'Església no es veu, i és precisament la presència de l'Esperit que li dóna vida. Quan mirem l'Església només amb ulls humans, sense fer-la objecte de fe, ens equivoquem, perquè deixem de percebre en ella la força de l'Esperit. En la normal tensió entre unitat i diversitat, entre església universal i local, entre comunió sobrenatural i comunitat de germans ens cal assaborir la presència del Regne de Déu en la seva Església que fa camí. Com diu l'oració col·lecta de la celebració eucarística de la vigília: «Feu que en mig de la dispersió dels pobles, les llengües dividides s'ajuntin per do del cel en l'única confessió del vostre nom».

És ara el moment de demanar al Senyor que sapiguem descobrir l'Esperit com a ànima de la nostra ànima i ànima de l'Església.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Quan les paraules de la santa predicació davallen a la ment dels fidels, són com rius d'aigua viva que d'allà corren. Això és la recta intenció, el sant desig, i la voluntat humil envers Déu i piadosa envers el proïsme» (Sant Gregori Magne)

- «La santedat està en la perfecció de l'amor. Sota l'acció de l'Esperit Sant, cadascun venç en l'amor l'instint de l'egoisme, i desenvolupa les millors forces en la seva manera original de donar-se» (Sant Joan Pau II)

- «'Ets tu qui l'hauries pregat i t'hauria donat aigua viva' (Jn 4,10). La nostra pregària de petició és paradoxalment una resposta. Resposta a la queixa del Déu vivent: 'M'han abandonat, a mi, la font d'aigua viva, per cavar-se cisternes esquerdades!' (Jr 2,13), resposta de fe a la promesa gratuïta de la salvació, resposta d'amor a la set del Fill unigènit» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.561)